

1 Σεπτεμβρίου: Αρχή της Ινδίκτου

/ [Βίοι Αγίων](#)

Αρχή του Εκκλησιαστικού έτους. 1η Σεπτεμβρίου και εορτάζουμε την «Ίνδικτο», από τη λατινική λέξη *indictio* και σημαίνει ορισμός. Πρόκειται για ρωμαϊκό αυτοκρατορικό διάγγελμα, με το οποίο οι υπήκοοι έπρεπε την 1η Σεπτεμβρίου, να πληρώνουν φόρο για τη συντήρηση του στρατού.

Επειδή τον Αύγουστο συμπληρώνεται η συγκομιδή αγαθών του έτους, ο Σεπτέμβριος λογαριάζεται ως η αρχή του νέου έτους.

Η Εκκλησία, με δεήσεις και ύμνους, προσεύχεται προς τον Κύριο και Δημιουργό του σύμπαντος κόσμου, όπως χαρίζει κατά το νέο έτος κάθε ευλογία και ευκαιρία για τη δημιουργία αγαθών έργων προς δόξα Θεού.

Ευχόμαστε «υπέρ ευκρασίας αέρων, ευφορίας των καρπών της γης και καιρών ειρηνικών». Όμως, η αλαζονεία και «άπληστία» του σύγχρονου ανθρώπου επέφερε την απομάκρυνση από το Θεό, την καταπάτηση του φυσικού περιβάλλοντος, την ανελέητη σπατάλη και τη ρύπανση των φυσικών πηγών και την εξάντληση των φυσικών πόρων και ταυτόχρονα την αύξηση της τοξικότητας και των αποβλήτων.

Η 1η Σεπτεμβρίου, κατά την οποία εορτάζεται η Αρχή της Ινδίκτου, αποτελεί την εκκλησιαστική πρωτοχρονιά και το Οικουμενικό Πατριαρχείο την έχει καθιερώσει ως ημέρα προσευχής για το φυσικό περιβάλλον.

Στο μήνυμά του για την εορτή της Ινδίκτου 2025 ο Οικουμενικός Πατριάρχης αναφέρει:

Τιμιώτατοι ἀδελφοί Ἱεράρχαι καί τέκνα ἐν Κυρίῳ εὐλογημένα,

Εὐδοκοῦντος τοῦ πανδώρου Θεοῦ, εἰσερχόμεθα σήμερον εἰς τό νέον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, δοξολογοῦντες τό ὑπερουράνιον ὄνομα Αὐτοῦ διά τήν ἀδιάσπαστον δαψιλῇ καρποφορίαν τῶν πρωτοβουλιῶν τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας εἰς τόν χῶρον τῆς προστασίας τῆς κτίσεως. Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ὄχι μόνον ἐπεσήμανεν ἐγκαίρως τήν σοβαρότητα τῶν περιβαλλοντικῶν προβλημάτων, ἀλλά ἔστρεψε τήν προσοχήν εἰς τά αἰτία των, εἰς τάς ἐσωτερικάς, πνευματικάς καί ἠθικάς καταβολάς των, καί προέτεινε λύσεις ἐπί τῇ βάσει τοῦ Ὁρθοδόξου ευχαριστιακοῦ καί ἀσκητικοῦ ἥθους.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὡς πίστις, θεία λατρεία καί ἐγκόσμιος μαρτυρία εἶναι ἡ οἰκοφιλική μορφή τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, ἡ ἀνακήρυξις τῆς ἐορτῆς τῆς Ἰνδίκτου εἰς Ἡμέραν προσευχῆς ὑπέρ τῆς προστασίας τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος δέν ὑπῆρξεν ἀπλῶς ἀντίδρασις εἰς τήν σύγχρονον οἰκολογικήν κρίσιν, ἀλλά συνέπεια καί προέκτασις τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ὡς «ἐφηρμοσμένης οἰκολογίας». Ἐξ ἀρχῆς διεκηρύξαμεν καί τό ἀδιαίρετον τοῦ σεβασμοῦ τῆς δημιουργίας καί τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί ἀνεδείξαμεν τήν κοινήν ρίζαν καί τήν ἀλληλουχίαν περιβαλλοντικῶν καί κοινωνικῶν προβλημάτων. Ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπό τόν Θεόν γεννᾷ τήν κτητικήν καί ἐκμεταλλευτικήν στάσιν καί συμπεριφοράν ἔναντι τῆς κτίσεως καί τοῦ συνανθρώπου, ἐνῷ ἡ ἐν Χριστῷ καί κατά Χριστόν ζωή εἶναι πηγή περιβαλλοντικῆς εὐαισθησίας καί φιλανθρώπου δράσεως. Συμφώνως πρός τόν Κυριακόν λόγον, «πᾶν δένδρον ἀγαθόν καρπούς καλούς ποιεῖ, τό δέ σαπρόν δένδρον καρπούς πονηρούς ποιεῖ. Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθόν καρπούς πονηρούς ποιεῖν, οὔδέ δένδρον σαπρόν καρπούς καλούς ποιεῖν» (Ματθ. ζ', 17 – 18).

Ὁ σεβασμός τῶν πνευματικῶν ἀξιῶν, ὁξύνει τό αἰσθητήριόν μας διά τό ἀγαθόν καί τό πρακτέον. Ἡ ἀδιαφορία διά τό Ὑπερβατικόν καί ὁ συνακόλουθος «ἀνθρωπομονισμός» ὁδηγοῦν εἰς ἐγκλωβισμόν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τά γεῶδη, εἰς συρρίκνωσιν τῆς ἐλευθερίας του εἰς πραγματιστικάς ἐπιλογάς καί ἀποφάσεις, συνυφασμένας πάντοτε μέ ἐπιφανειακάς θεωρήσεις τῶν πραγμάτων καί μέ τήν ταύτισιν τοῦ ἀγαθοῦ μέ τό «περιστασιακῶς χρήσιμον». Ὁ ἐπίκαιρος λόγος περί «οἰκολογικῆς μετανοίας», πέραν τῆς κλήσεως εἰς μεταμέλειαν διά τήν ἐπιτελεσθεῖσαν οἰκολογικήν ζημίαν καί εἰς ριζικήν ἀλλαγὴν νοοτροπίας καί συμπεριφορᾶς ἔναντι τῆς δημιουργίας, ἀναφέρεται καί εἰς τήν ἀνάγκην

ὑπερβάσεως τῆς σφαλερᾶς τοποθετήσεως, ἡ ὁποία στηρίζει τὴν θεώρησιν τῆς καταστροφικῆς διὰ τὸ φυσικὸν περιβάλλον «ιδιονομίας τῆς οἰκονομίας» ὡς μονοδρόμου πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν, καὶ τροφοδοτεῖ τὴν ἀφελῆ πίστιν εἰς τὴν δυνατότητα τῆς φύσεως νὰ ἀναζωογονῇται ἀφ’ ἐαυτῆς εἰς τὸ διηνεκές, παρὰ τὰς ἀνθρωπογενεῖς ἐπιβαρύνσεις της, ὡς ἡ ἐντεινομένη κλιματικὴ ἀλλαγὴ καὶ αἱ καταστροφικαὶ πλανητικαὶ συνέπειαι της. Εἰς ὅλα αὐτὰ προστίθεται σήμερον τὸ πανδαιμόνιον τῶν πολεμικῶν ἰαχῶν, τῶν βομβαρδισμῶν, τῶν πυραύλων καὶ τῶν ἐκρήξεων, τὸ ὁποῖον ἐπικαλύπτει τὴν κραυγὴν τῶν ἀθῶων θυμάτων τῆς ἀνηλεοῦς βίας καὶ τοὺς στεναγμούς τῆς δημιουργίας. Τὸ μέλλον τῆς ζωῆς εἰς τὸν πλανήτην μας ἢ θά εἶναι οἰκολογικὸν καὶ εἰρηνικὸν ἢ ἀνύπαρκτον.

Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, ὁμοῦ μετὰ τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν εἰρήνην, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀλληλεγγύην, θά συνεχίσῃ νὰ πρωτοστατῇ εἰς τὴν προστασίαν τῆς φύσεως, εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῆς οἰκολογικῆς θεματικῆς εἰς κεντρικὸν ζήτημα τοῦ διαχριστιανικοῦ καὶ τοῦ διαθρησκειακοῦ διαλόγου, εἰς τὴν προβολὴν τῆς σημασίας τῶν χριστιανικῶν οἰκοφιλικῶν ἀρχῶν καὶ παραδόσεων ἐν τῷ πλαισίῳ διεθνῶν θεσμῶν, οἰκολογικῶν ὀργανώσεων, ἐπιστημονικῶν ἰδρυμάτων καὶ τῆς κοινωνίας τῶν πολιτῶν. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἡ σύμπραξις εἰς τὸν τομέα τῆς οἰκολογίας ἐνισχύει τὴν αἴσθησιν τῆς κοινῆς εὐθύνης διὰ τὴν πορείαν πρὸς τὸ μέλλον καὶ δημιουργεῖ νέας εὐνοϊκὰς προοπτικὰς.

Ἐπανερχόμενοι εἰς ὅσα ἀνεφέρομεν εἰς παλαιότερον Μήνυμά μας, καλοῦμεν ἐκ νέου τὰς ἀνά τὴν οἰκουμένην Ἐπαρχίας τῆς Μητροῦς Ἐκκλησίας, τὰς ἐνορίας καὶ τὰς ἱεράς Μονάς, νὰ ἀναπτύξουν συντονισμένας δράσεις καὶ συγκεκριμένας παρεμβάσεις διὰ τὴν κινητοποίησιν τῶν πιστῶν, μετ’ ἐμφάσεως εἰς τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν οἰκολογικῶν συνεπειῶν τῆς πίστεώς μας ἐν τῇ πράξει ἀποτελεῖ καθοριστικὴν διάστασιν τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν ἰδιοπροσωπίας.

Ἐν τῷ πνεύματι τούτῳ, εὐχόμενοι πρὸς πάντας ὑμᾶς αἷσιον καὶ πολύκαρπον ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς καὶ θεαρέστοις τὸν νέον ἐκκλησιαστικὸν ἐνιαυτόν, καλοῦμεν τὰ ἀνά τὴν ὑφήλιον τέκνα τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας νὰ ζοῦν οἰκοφιλικῶς καὶ φιλαδέλφως, νὰ προσεύχωνται διὰ τὴν κτίσιν καὶ τὴν εἰρήνην, νὰ ἀγωνίζωνται διὰ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ τὴν ἀειφορίαν, καθὼς καὶ διὰ τὴν ἐμπέδωσιν τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀλληλεγγύης, καὶ ἐπικαλούμεθα ἐφ’ ὑμᾶς, μεσιτεῖα καὶ προστασία τῆς Παναγίας Θεοτόκου τῆς Παμμακαρίστου, τὴν ζεῖδωρον χάριν καὶ τὸ μέγα ἔλεος τοῦ πανσθενοῦς Κτίστου τῶν ἀπάντων καὶ παντελεήμονος Θεοῦ τῆς ἀγάπης.

**Εὐλογημένον ἐκκλησιαστικόν ἔτος, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν
Κυρίῳ!**

,βκε' Σεπτεμβρίου α'

Ὁ Κωνσταντινουπόλεως

διάπυρος πρὸς Θεόν εὐχέτης πάντων ὑμῶν